

Sygn. akt VI Ka 483/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2023r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Daniel Strzelecki

Protokolant Monika Mazur

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze Magdaleny Kolasińskiej

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2023 r.

sprawy R. D. ur. (...) w J.

s. J., W. z domu L.

oskarżonego z art. 278 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 4 kwietnia 2023 r. sygn. akt II K 904/22

zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. D. w ten sposób, że:

uniewinnia go od popełnienia przypisanego mu w pkt. I części dyspozytywnej czynu;

ustala, iż popełnił przypisane mu w pkt. II części dyspozytywnej przestępstwo przyjmując, iż jego wina i społeczna szkodliwość nie są znaczne i na podstawie art. 66§1 k.k. w zw. z art. 67§1 k.k. postępowanie karne wobec niego warunkowo umarza na okres próby wynoszący 1 (jeden) rok, zaś na podstawie art. 67§3 k.k. zobowiązuje go do zapłaty z chwilą uprawomocnienia się wyroku kwoty 200zł (dwustu złotych) na rzecz pokrzywdzonej tytułem zadośćuczynienia za doznaną przez nią krzywdę, a na podstawie art. 72§1 pkt. 7a k.k. zobowiązuje go do powstrzymania się w okresie próby od kontaktowania się z pokrzywdzoną w jakikolwiek sposób oraz zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 20 (dwadzieścia) metrów;

uchyla rozstrzygnięcie z pkt. III części dyspozytywnej;

w pkt. V części dyspozytywnej ogranicza zasądzone od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe do kwoty 136,31zł;

stwierdza, że rozstrzygnięcie o karze łącznej grzywny z pkt. IV części dyspozytywnej straciło moc;

w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

stwierdza, że koszty sądowe za postępowanie związane z czynem z pkt. I części dyspozytywnej ponosi Skarb Państwa oraz zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 110zł, w tym 100zł opłaty za obie instancje.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 483/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze
z dnia 4 kwietnia 2023r. w sprawie o sygn. akt II K 904/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonego

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	-	-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>I. naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i bezpodstawne przyjęcie, że oskarżony:</p> <p>zdemontował należącą do E.C.furtkę z balustrady, zaniósł ją do samochodu, po czym odjechał zabierając ze sobą zdemontowany przedmiot postępując z nim jak właściciel;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>kierował groźby karalne pozbawienia życia, poprzez powiedzenie” pamiętaj kurwo świąt nie dożyjesz” wobec E.C., które to groźby wzbudziły w niej realną obawę ich spełnienia,</p> <p>co miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy.</p>	
<p>II. naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i wybiórcze oparcie się przy ocenie zachowania oskarżonego jedynie na:</p> <p>częściowych wyjaśnieniach oskarżonego;</p> <p>zeznaniach E.C.;</p> <p>zeznaniach W. S.;</p> <p>notatce urzędowej, protokole tymczasowego zajęcia mienia ruchomego, protokole zatrzymania, protokole oględzin rzeczy;</p> <p>informacji o karalności, wywiadzie środowiskowym,</p> <p>co miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>III. naruszenie art. 352 k.p.k. w zw. z 170 k.p.k. poprzez bezpodstawne niedopuszczenie dowodu z:</p> <p>zeznań świadka I. K.;</p> <p>nagrania video zdarzenia;</p> <p>umowy na wykonanie prac budowlanych,;</p> <p>co miało istotny i znaczący wpływ na rozstrzygnięcie sprawy</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>IV. naruszenie art. 278§1 k.k. w zw. z art. 278§3 k.k. poprzez bezpodstawne przyjęcie, że czyn oskarżonego wypełnił znamiona przestępstwa, gdy w rzeczywistości:</p> <p>furtka nie została przywłaszczona;</p> <p>nie było kradzieży furtki;</p> <p>furtka nie należała do E.C.,</p> <p>co miało istotny i znaczący wpływ na rozstrzygnięcie sprawy.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>V. naruszenie art. 190§1 k.k. poprzez bezpodstawne przyjęcie, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona przestępstwa, gdy w rzeczywistości:</p> <p>1. groźby w kierunku E.C.nie zostały wypowiedziane;</p> <p>2. rzekome groźby nie wzbudziły w E.C.realnej obawy, że zostaną spełnione;</p> <p>3. świadek W. S. nie potrafił przytoczyć ich dokładnej treści.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad. IV i V.</p> <p>Zarzuty z pkt. IV i V apelacji wywiedzionej przez oskarżonego R. D. nie zasługują na uwzględnienie w zakresie, w jakim wskazują na naruszenie przez Sąd Rejonowy prawa materialnego, a to dlatego, że zostały wadliwie sformułowane. Chociaż bowiem skarżący w rzeczywistości we wniesionej apelacji zakwestionował ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy, co do jego sprawstwa w odniesieniu</p>		

do przypisanych mu czynów zabronionych, a w odniesieniu do występku z art. 278§1 k.k. i art. 278§3 k.k. również co do jego zawinienia, to jednocześnie zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu, że naruszało prawo materialne przez wadliwą subsumpcję tychże ustalonych faktów. Tymczasem skoro apelujący zakwestionował ustalenia faktyczne, które taką subsumpcję umożliwiły, toteż nie powinien był jednocześnie podnosić zarzutu wadliwości tego orzeczenia w zakresie zastosowanej w nim wykładni norm prawa karnego materialnego. Rzecz bowiem w tym, że obraza prawa materialnego może mieć miejsce wtedy, gdy do niekwestionowanego stanu faktycznego nie zastosowano właściwego przepisu prawa materialnego. Naruszenie prawa materialnego nie zachodzi zatem wówczas, gdy wadliwość zaskarżonego orzeczenia w zakresie subsumpcji stanowi konsekwencję poczynienia błędnych ustaleń faktycznych lub naruszenia przepisów prawa procesowego - postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2021r., IV KK 85/21, LEX nr 3159943.

Ad. I.1 – II, IV.

Oskarżony R. D., co już wskazano, we wniesionej apelacji zakwestionował sprawstwo w zakresie zarzucanych mu czynów, przy czym w odniesieniu do występu zakwalifikowanego według art. 278§1 k.k. w zw. z art. 278§3 k.k. konstatował również swoje zawinienie. Odczytując właśnie w ten sposób owe zarzuty, a w szczególności ten nieprawidłowo skonstruowany w pkt. IV apelacji, podniesienia wymaga, że w osobiście sformułowanym środku

odwoławczym dopatrywał się skarżący naruszenia przez Sąd Rejonowy podczas procedowania przepisów proceduralnych, głównie art. 7 k.p.k. Rzecz jednak w tym, że z całokształtu wniesionego środka zaskarżenia wynika niezbicie, że w rzeczywistości dopatrywał się on błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia na skutek wadliwie przeprowadzonej oceny zgromadzonych dowodów. Tak rozumiana apelacja okazała się częściowo zasadna, bowiem skarżący słusznie doszukiwał się błędów w ustaleniach faktów po stronie Sądu Rejonowego, które rzeczywiście swoje źródło znajdowały w popełnionych przez ten Sąd błędach na kanwie stosowania art. 7 k.p.k.

Sąd Odwoławczy w całości podziela argumentację R. D., zgodnie z którą nie miał on zamiaru popełnienia przypisanego mu w pkt. I części dyspozytywnej przestępstwa zakwalifikowanego według art. 278§1 k.k. w zw. z art. 278§3 k.k. To zaś oznacza, że nie zrealizował kompletu znamion ustawowych tego typu czynu zabronionego. Wskazać w tym kontekście należy, że oskarżonego R. D. i pokrzywdzoną E.C.łączyła zawarta w dniu 7 kwietnia 2021r. umowa cywilnoprawna, którą strony nazwały „umowa na wykonanie robót budowlanych”. W ramach realizacji tego stosunku obligacyjnego oskarżony zobowiązał się do wykonania w budowanym domu jednorodzinnym należącym do pokrzywdzonej balustrady drewnianej okalającej taras wraz z dekorem, co polegać miało na przykręceniu od czoła betonowego balkonu metalowych łap, zaimpregnowaniu drewna

oraz montażu zaimpregnowanej balustrady wraz z deską dekoracyjną. Strony umowy w trakcie jej realizowania ustnie rozszerzyły zakres umówionych prac i na tej podstawie oskarżony zobowiązany został m.in. do zamontowania w tej balustradzie drewnianej furtki odpowiadającej pod względem wzornictwa balustradzie. Nie była przez uczestników niniejszego postępowania kwestionowana okoliczność, zgodnie z którą dopiero po zakończeniu realizowania przez oskarżonego tych prac, pokrzywdzona podniosła zarzuty do jakości wykonanej balustrady i z tego powodu nie wypłaciła oskarżonemu części wynagrodzenia. Nie budzi ponadto wątpliwości także okoliczność, że oskarżony po upływie kilku miesięcy od zakończenia robót dokonał zaboru furtki, a to wobec nieotrzymania pełnego wynagrodzenia za wykonane prace.

Te poczynione przez Sąd meriti ustalenia faktyczne, które wszakże nie były w niniejszym procesie kwestionowane, nie są jednak wystarczające do tego, aby przypisać R. D. zawinienie w odniesieniu do przypisanego mu w pkt. I części dyspozytywnej przestępstwa. Dla bytu tego typu czynu zabronionego konieczne jest bowiem stwierdzenie, że podmiot dokonujący zaboru cudzej rzeczy ruchomej działał w celu jej przywłaszczenia (animus rem sibi habendi). To zaś oznacza, że do stwierdzenia realizacji znamion strony podmiotowej kradzieży nie jest wystarczające ustalenie, które bezbłędnie ad casu poczynił Sąd Rejonowy, że doszło do obiektywnego zaboru rzeczy ruchomej przez oskarżonego. Sąd ten powinien był ponadto

wykazać, że działaniu oskarżonego towarzyszył zamiar włączenia zabranej furtki do swojego lub innej osoby majątku, jak i jednoczesny zamiar definitywnego pozbawienia pokrzywdzonej służącego jej wobec tej ruchomości prawa własności. Te uwagi prowadzą do wniosku, że analizowany typ czynu zabronionego został przez ustawodawcę statutowany jako realizowany z zamiarem kierunkowym - wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 1989r., V KRN 280/88, LEX nr 1400157 i z dnia 5 maja 1999r., V KKN 406/97, LEX nr 39819. Bezbłędnie zatem najwyższa instancja sądowa niejednokrotnie na kanwie tego wnioskowania stwierdzała, że dokonanie zaboru cudzej rzeczy ruchomej w celu zabezpieczenia lub zaspokojenia swoich roszczeń, nie jest tożsame z zamiarem przywłaszczenia cudzej rzeczy - wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2018r., V KK 555/18, LEX nr 2602113.

Przenosząc te uwagi na grunt niniejszej sprawy wskazać trzeba, że R. D. i E.C. prowadzili za pośrednictwem internetowego komunikatora korespondencję odnośnie realizacji zawartej umowy, zaś gdy oskarżony wykonał już całość umówionych prac, to wysyłali do siebie wiadomości na temat zapłaty za ich wykonanie. Oskarżony w sposób rzetelny i staranny informował pokrzywdzoną o etapach prac oraz o poniesionych wydatkach związanych z zakupem materiałów budowlanych potrzebnych do realizacji umowy, jak i o rozwiązaniach technicznych, które zamierzał zastosować przy wykonywaniu robót. Współpraca pomiędzy stronami w całym

okresie realizacji umowy układała się pomyślnie, a pokrzywdzona pozytywnie oceniała jakość realizowanych przez oskarżonego prac i zlecała dodatkowe nieprzewidziane w pisemnej umowie roboty. Chociaż bowiem strony realizowały współpracę już w kwietniu 2021r., to dopiero w połowie września 2021r. pojawiły się między nimi pierwsze nieporozumienia.

Co symptomatyczne, celnie R. D. w tym kontekście dostrzegł, że zarzuty odnośnie jakości wykonanych przez niego prac pokrzywdzona zaczęła podnosić, gdy je w całości wykonał i po tym, jak w wiadomości z dnia 6 sierpnia 2021r. zwrócił się do niej o zapłatę reszty umówionego wynagrodzenia w kwocie 14.218,60zł. Rzecz bowiem w tym, że pokrzywdzona zapłaciła wówczas oskarżonemu tylko 10.000zł i nie formułując żadnych skonkretyzowanych zarzutów wobec jakości wykonanych robót, napisała do niego w dniu 17 sierpnia 2021r. „Dzień dobry. Jutro lub w czwartek Kierownik będzie robił odbiór balustrad. Po odbiorze się do Pana odezwę”. Chociaż oskarżony zgodził się na dokonanie takiego odbioru i poprosił o poinformowanie go o tej czynności zastrzegając, że chce w niej wziąć udział, to pokrzywdzona nigdy takowej nie zorganizowała, natomiast w dalszym ciągu zalegała z zapłatą 4.218,60zł. Gdy zatem w dniu 7 września 2021r. oskarżony napisał do niej wiadomość, w której zażądał zapłaty tej zaległej kwoty wskazując, że już miesiąc temu zakończył prace i wobec braku jej reakcji ponowił po 4 dniach to żądanie, to dopiero 14 września 2021r. pokrzywdzona sformułowała po raz pierwszy zarzuty do jakości wykonanych prac wskazując, że

balustrada nie została wyszlifowana, że w domu pozostawione zostały trociny, jak i że oskarżony uszkodził parapety. Pomimo tego, że nie zmieniła swojego stanowiska w analizowanej kwestii, to w dniu 18 września 2021r. poinformowała oskarżonego w wiadomości tekstowej „Przeczytałam wszystko i przeliczyłam jeszcze raz i w poniedziałek (20 września 2021r. – dopisek S.O.) przeleję Panu pieniądze”. W terminie tym jednak owego przelewu nie wykonała i z tego powodu 23 września 2021r. oskarżony ponownie wezwał ją do uiszczenia należności. Dnia 30 września 2021r. zapłaciła ona jednak z zaległej kwoty jedynie 2.900zł. Gdy jednak oskarżony w tym dniu oraz w dniach 12 października 2021r., i 3 listopada 2021r. ponownie wzywał pokrzywdzoną do zapłaty zaległej kwoty 1.378,60zł, to ta już nie odpowiadała na wiadomości i to pomimo tego, że w ostatniej wskazanej wiadomości napisał do niej „Odda Pani zaległa kwote dobrowolnie czy powinienem to wyegzekwować w inny sposób?”.

Dodać należy, że E.C.nie dowiodła zasadności zarzutów podniesionych w odniesieniu do jakości wykonanych przez R. D. prac, zaś on zaprzeczając im celnie w tym kontekście podniósł, że zgodnie z zapisami umowy, w szczególności zgodnie z treścią jej §2 ust. 2a, nie był zobowiązany do szlifowania drewna wykorzystanego do wykonania balustrady. Bezbłędnie zatem dostrzegł, że jego obowiązkiem było wykonanie balustrady z drewna, które zostało przez pokrzywdzoną zaakceptowane, a więc z desek świerkowych. Co symptomatyczne, w toku niniejszego postępowania pokrzywdzona dołączyła dokumentację fotograficzną

przedstawiającą zupełne inne usterki w wykonanych przez oskarżonego pracach niż te, o których pisała w wiadomościach do niego kierowanych.

Zgromadzone dowody potwierdziły zatem zapatrywania R. D., które konsekwentnie wysławiał w toku procesu, że nie dążył do przywłaszczenia furtki drewnianej zainstalowanej w domu należącym do E.C.. Dość stwierdzić, że wyjaśniając nadmieniał „(...) to wszystko trwało 3 miesiące, gdy prosiłem ta panią o zwrot pieniędzy. W związku z tym ja postanowiłem wziąć z budowy furtkę drewnianą którą sam zamontowałem aby odzyskać resztę pieniędzy (...)” /k. 57/; „15 listopada zdecydowałem, że zabiorę tę furtkę gdyż nie było protokołu zdawczo odbiorczego, nie rozliczyła się ze mną i w ten sposób wymuszę na niej rozliczenie się albo chociaż skontaktowanie się” /k. 148/. To stanowisko oskarżony potwierdził nie tylko w toku rozprawy odwoławczej /k. 189/, ale także składając datowane na 25 listopada 2021r. pisemne „wyjaśnienia dotyczące Protokołu Przesłuchania Podejrzanego” /k. 72-73/. W dokumencie tym, które wszakże złożył w początkowej fazie dochodzenia, wskazał „(...) nie ukradłem furtki (...) nie widziałem innego sposobu niejako zmuszenia Pani E. do kontaktu ze mną i rozliczenia się ze mną za dobrze wykonaną usługę. Pani E. nie odbierała i nie odbiera nadal telefonów ode mnie i nie odpisuje na SMSy”.

Konfrontując te zapatrywania R. D. z materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie wskazać trzeba, że E.C.najpierw przez ponad miesiąc, nie podając

żadnego powodu, nie wypłacała oskarżonemu kwoty przenoszącej 4.000zł, aby po tym czasie poinformować go o tym, że tej sumy mu nie przekaże z powodu występowania w wykonanych przez niego pracach usterek, których zasadności ani w procesie inwestycyjnym, ani w niniejszym postępowaniu nie dowiodła. Chociaż ponadto w dniu 18 września 2021r., a więc po blisko półtora miesiąca od zgłoszenia pokrzywdzonej przez oskarżonego zakończenia prac, powiadomiła go, że zapłaci mu całą zaległość w ciągu 3 dni, to w dniu 30 września 2021r. przelała mu jedynie część zaległej kwoty, a na późniejsze monity oskarżonego zawierające wezwania do uiszczenia pozostałej kwoty już konsekwentnie nie odpowiadała. Celnie zatem oskarżony dostrzegł, że pokrzywdzona po wykonaniu przez niego prac zaczęła jawnie łamać łączącą ich umowę, a ostatecznie dążąc do tego, aby nie zapłacić zaległej sumy, unikała z nim jakiegokolwiek kontaktu. Co więcej, bezbłędnie oskarżony zwrócił uwagę na to, że jeszcze w trakcie trwania umowy pokrzywdzona podejmowała próby wprowadzenia go w błąd po to, aby wykonał prace, do których zobowiązany nie był, skoro w mailu z dnia 25 lipca 2021r. zapytała go o to, czy jeszcze do zrobienia zostały poręcze – balustrady na schodach wejściowych /k. 96/ i to pomimo tego, że tego rodzaju prace nie wynikały z łączącego ich stosunku obligacyjnego.

Zważywszy zatem w tych okolicznościach na to, że R. D. zabrał furtkę nie tylko mając świadomość, że nieruchomość E.C.jest objęta monitoringiem wizyjnym, ale nawet machając w tym czasie do kamery obejmującej

swoim zasięgiem miejsce, w którym ta furтка została zainstalowana, jak i uwzględnwszy fakt, że ruchomość ta nie przedstawiała dla niego żadnej wartości, bowiem została wykonana na rozmiar i wzór balustrady, jako oczywisty jawi się fakt, że nie zmierzał do trwałego włączenia tej ruchomości do swojego majątku i pobawienia własności wobec niej pokrzywdzonej. Dążył bezsprzecznie do wyegzekwowania służącej mu wobec pokrzywdzonej wierzytelności przez wymuszenie na niej po pierwsze tego, aby nawiązała z nim kontakt w sprawie ostatecznego rozliczenia się, a po wtóre, aby zapłaciła mu zaległą sumę. Jego motywacja ogniskowała się zatem nie na zaborze nieprzedstawiającej dlań żadnej wartości furtki, ale na wymuszeniu na pokrzywdzonej określonego postąpienia i w konsekwencji uzyskania zapłaty całości umówionego wynagrodzenia – wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 1989r., V KRN 280/88, op. cit. i z dnia 20 grudnia 2018r., V KK 555/18, op. cit.

Sąd Rejonowy te wszystkie uwarunkowania przeoczył, przez co dokonana przezeń ocena dowodów i poczynione na jej kanwie ustalenia faktyczne dotyczące kształtu towarzyszącej w chwili czynu R. D. strony podmiotowej okazały się nietrafne. Wskazane wyżej ustalenia skutkowały zatem koniecznością uniewinnienia oskarżonego od popełnienia przypisanego mu w pkt. I części dyspozytywnej przestępstwa z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 278§3 k.k., a to z uwagi na dekompletację znamion ustawowych tego typu czynu zabronionego.

Tylko niejako na marginesie zauważyć zatem trzeba, że chociaż

R. D. celnie wywodził, iż nie dążył do przywłaszczenia furtki, to jego argumentacja, w której przekonywał, że stanowiła ona jego własność z tego powodu, że E.C. nie zapłaciła mu wynagrodzenia za wykonanie tej ruchomości, nie jest przekonywająca. Wprawdzie strony zawarły umowę cywilnoprawną, która nazwały „umową na wykonanie robót budowlanych”, to jednak bezsprzecznie była to umowa o dzieło. Zgodnie bowiem z treścią art. 746§1 k.c. przez umowę o roboty budowlane wykonawca zobowiązuje się do oddania przewidzianego w umowie obiektu. Stosownie zaś do brzmienia art. 3 pkt. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994r. prawo budowlane jako obiekt poczytywać należy budynek, budowlę bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych. Oskarżony zobowiązał się tymczasem wykonać w należącej do pokrzywdzonej nieruchomości budynkowej balustradę drewnianą, która z pewnością nie jest obiektem w rozumieniu wskazanego unormowania – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 1998r., II CKN 653/97 OSNC 1998/12/207; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 16 stycznia 2020r., I ACa 788/19, LEX nr 2932506.

Zważywszy natomiast na treść art. 548§1 k.c., który zgodnie z art. 636⁽¹⁾ k.c. ma zastosowanie również do umowy o dzieło, a który stanowi, że z chwilą wydania dzieła, przechodzą na zamawiającego korzyści i ciężary związane z rzeczą oraz niebezpieczeństwo przypadkowej

utrąty lub uszkodzenia rzeczy, uznać należy, że w momencie zamontowania przez R. D. furtki w nieruchomości E. C. stała się ona jej właścicielką. O słuszności tego zapatrywania świadczy jednakże przede wszystkim to, że wykonana balustrada z chwilą montażu stała się bezsprzecznie częścią składową nieruchomości pokrzywdzonej, a to dlatego, że została z nią trwale połączona stalowymi łapami kotwiącymi do betonowego tarasu – wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 7 października 2014r., I ACa 406/14, LEX nr 1544703; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 30 stycznia 2006r., I SA/Wr 396/04, LEX nr 808462. Tymczasem zgodnie z art. 47§1 k.c. część składowa rzeczy nie może być odrębnym przedmiotem własności i innych praw rzeczowych. To zaś oznacza, że dopóki dany element stanowi część składową rzeczy wobec samego niego nie może odnieść skutku żadna czynność rozporządzająca, a więc również przeniesiona własność. Fakt natomiast, że furtka została wykonana na wymiar i wzór balustrady daje podstawę do przyjęcia, że jej odłączenie doprowadziło do istotnej zmiany całości rozumianej jako balustrady zaopatrzonej w furtkę. Rzecz bowiem w tym, że w rozumieniu art. 47§2 k.c. jako istotność zmiany pożytuje się wpływ określonego działania na funkcjonalność połączonych rzeczy – J. Gudowski (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Tom I. Część ogólna, cz. 1 (art. 1–55(4)), WKP 2021, teza 4 do art. 47; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2003r., V CKN 1715/00, LEX nr 1632212.

Rzecz jasna okoliczność, że R. D. nie zamierzał furtki włączyć do swojego majątku z pokrzywdzeniem E.C.nie powodował konieczności prowadzenia szerokich rozważań, co do tego czy jego przeświadczenie, zgodnie z którym nie dążył do przywłaszczenia tej ruchomości także z tego powodu, że furtka stanowiła w chwili czynu jego własność, dawała podstawę do przyjęcia, że pozostawał w krytycznym czasie w błędzie co do tej okoliczności faktycznej stanowiącej znamię przedmiotowe czynu zabronionego i czy owy błąd był usprawiedliwiony. Tylko zatem sygnalizując tę kwestię wskazać trzeba, że skoro oskarżony profesjonalnie uczestniczył w obrocie gospodarczym związanym ze świadczeniem usług budowlanych, to jego przeświadczenie, iż furtka, pomimo jej zamontowania w balustradzie, stanowiła dalej jego własność, a więc nieuwzględniające wszakże podstawowych uwarunkowań prawa cywilnego, nie mogło zostać uznane za usprawiedliwione.

Ad. III.

Nietrafnie R. D. wskazał w zarzucie z pkt. III apelacji, że Sąd Rejonowy uchybił zasadom procesowym związanym z dopuszczaniem i przeprowadzeniem dowodów. Trafnie Sąd ten na rozprawie przeprowadzonej w dniu 24 listopada 2022r. oddalił bowiem wnioski o przesłuchanie w charakterze świadka I. K., a to dlatego, że okoliczności związane z wykonywaniem stosunku obligacyjnego łączącego go z E.C.nie mają związku z okolicznościami współpracy nawiązanej przez nią z R. D.. Godzi się ponadto wskazać, że na tej samej rozprawie

przewodniczący zarządził dopuścić dowód z nagrania z dnia 17 listopada 2021r. /k. 150/, zaś łącząca strony umowa została zaliczona w poczet dowodów zarządzeniem przewodniczącego wydanym w dniu 4 kwietnia 2023r. na podstawie art. 405§4 k.p.k. /k. 162/.

Ad. I.2 – II, V.

Niezasadnie R. D. zarzucał zaskarżonemu orzeczeniu, że na skutek niewłaściwej oceny dowodów błędnie Sąd Rejonowy przypisał mu sprawstwo i zawinienie w zakresie czynu z art. 190§1 k.k., co było przedmiotem rozstrzygnięcia z pkt. II jego części dyspozytywnej. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że w świetle zgromadzonego materiału dowodowego oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona wskazanego przestępstwa. Zeznania świadków E.C.i W. S. były bowiem spójne, logiczne i z tego powodu zasługiwały na przyznanie im przymiotu wiarygodności w szczególności dlatego, że na nagraniu przez oskarżonego filmie, który dokumentował przebieg zdarzeń zaistniałych bezpośrednio przed dokonaniem analizowanego czynu zabronionego, zachowywał się agresywnie i przeklinał do W. S.. To pobudzenie oskarżonego wobec nieprzejednanej postawy pokrzywdzonej, która stanowczo odmawiała wypłaty zaległej kwoty 1.378,60zł, spowodowało, że wypowiedział on do niej słowa opisane przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, które trafnie zostały zakwalifikowane jako groźba karalna pozbawienia życia. W kontekście istniejącego sporu pomiędzy stronami prawidłowo Sąd meriti doszedł także do przekonania, że wypowiedziane

<p>przez oskarżonego słowa mogły wzbudzić u pokrzywdzonej realne obawy ich spełnienia.</p> <p>Z tego powodu zarzuty oskarżonego kwestionujące jego sprawstwo w zakresie przestępstwa z art. 190§1 k.k. ocenić trzeba jako wyłącznie polemiczne względem bezbłędnych ustaleń faktycznych, które legły u podstaw tego rozstrzygnięcia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
	<p>o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie od zarzucanego czynu.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Konieczne okazało się zreformowanie zaskarżonego orzeczenia w zakresie pkt. I jego części dyspozytywnej, a to dlatego, że zasadnie R. D. wnioskował o uniewinnienie go od popełnienia czynu z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 278§3 k.k.</p> <p>Z opisanych już powodów nie zaktualizowały się natomiast powody uzasadniające uniewinnienie R. D. od przypisanego mu czynu zakwalifikowanego według art. 190§1 k.k. Sąd Odwoławczy z urzędu dopatrzył się wystąpienia w odniesieniu do tego orzeczenia okoliczności z art. 440 k.p.k., które powodowały</p>		

konieczność jego zmiany na korzyść oskarżonego, o czym szerzej w dalszej części uzasadnienia.

Jako że nie wystąpiły ad casu uchybienia określone w art. 439 k.p.k. lub art. 454 k.p.k., jak również nie zmateriałizowała się konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości, to nie został uwzględniony wniosek R. D. o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Ustalenie sprawstwa i zawinienia oskarżonego w zakresie czynu z art. 190§1 k.k.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze w powyższym zakresie było prawidłowe, przeto nie zaistniały podstawy do ingerencji w treść wyroku z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

1.	Przedmiot i zakres zmiany
Pkt. I, II, III, IV, V części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku.	
Zwięźle o powodach zmiany	
	<p>Skoro wskazano już szczegółowo okoliczności, które skutkowały koniecznością zmiany zaskarżonego wyroku w jego pkt. I części dyspozytywnej przez uniewinnienie oskarżonego R. D. od popełnienia czynu z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 278§3 k.k., to nie ma potrzeby ponawiania tej argumentacji ponawiać.</p> <p>Sąd Rejonowy w pkt. II części dyspozytywnej zaskarżonego orzeczenia za przestępstwo z art. 190§1 k.k. wymierzył R. D. karę grzywny. Rozstrzygnięcie to nie mogło zostać zaaprobowane przez Sąd Okręgowy. Należy mieć bowiem na uwadze to, że spór między R. D. i E.C.wywołała bezsprzecznie ta ostatnia. Jak już bowiem wskazano, oskarżony rzetelnie, wręcz wzorcowo, wywiązywał się z łączącej strony umowy, bowiem nie tylko w prowadzonej korespondencji uzgadniał z pokrzywdzoną, jakie konkretnie rozwiązania techniczne zamierza zastosować i jakie materiały wykorzystać do ich wykonania, ale opisywał stan zaawansowania prac oraz dołączał szczegółowe kosztorysy, jak również wyliczenia powstałych kosztów. Fakt, że pokrzywdzona dopiero po wykonaniu całości prac podniosła pierwsze zarzuty, co do ich jakości, których zasadności wszakże nie dowiodła, jak i to, że chociaż zadeklarowała dokonanie ich odbioru przy udziale kierownika budowy, to nigdy takiej czynności nie zrealizowała, a wreszcie okoliczność, zgodnie z którą jednostronnie zdecydowała się zmniejszyć należne oskarżonemu wynagrodzenie o ponad 10% wartości całego zamówienia, aby potem zadeklarować jego wypłatę i w końcu ponownie zmienić zdanie i ponownie obniżyć mu jednostronnie wynagrodzenie o niemal 1.400zł, przełożyły się bezsprzecznie na to, że u oskarżonego na tle współpracy z pokrzywdzoną pojawiła się frustracja. Ta z pewnością wzrosła jeszcze, gdy oskarżona zaczęła ignorować jego wiadomości i inicjowane połączenia telefoniczne oraz unikać z nim spotkań, skoro oskarżony dążył w ten sposób do polubownego zakończenia łączącej strony współpracy. Sąd Odwoławczy dostrzegł w tych</p>

okolicznościach, że wina i społeczna szkodliwość popełnionego czynu z art. 190§1 k.k. nie są znaczne.

Dodać należy, że nie wystąpiły w sprawie niniejszej dalsze prawne przeszkody do warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec R. D., bowiem nie był on dotychczas karany, prowadzi ustabilizowane życie wykonując działalność gospodarczą, która pozostaje źródłem jego utrzymania. Czyn którego się dopuścił wyniknął z zaistniałego sporu mającego cywilnoprawne zakotwiczenie i był konsekwencją frustracji oskarżonego spowodowanej tym, że pokrzywdzona jednostronnie decydując, że nie zapłaci mu części umówionego wynagrodzenia, zerwała z nim całkowicie kontakt.

Te wszystkie okoliczności prowadzą do wniosku, że zarówno właściwości i warunki osobiste R. D. oraz jego dotychczasowy sposób życia, uzasadniają przypuszczenie, że pomimo takiego rozstrzygnięcia będzie on przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Niniejszy proces powinien uzmysłwić oskarżonemu, że rozwiązywanie sporów z klientami przy użyciu agresji jest niewłaściwe, jak i że w przypadku braku możliwości polubownego rozwiązania konfliktu jedyną właściwą metodą jest działanie zgodnie z prawem przez chociażby wytoczenie w tym zakresie powództwa cywilnego. Okres próby wynoszący rok jawi się jako wystarczający, aby zweryfikować postawioną w odniesieniu do oskarżonego prognozę kryminologiczną. Ponadto na podstawie art. 67§3 k.k. oskarżony został zobowiązany do zapłaty na rzecz pokrzywdzonej kwoty 200zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną przez nią krzywdę wynikłą z popełnienia na jej szkodę przestępstwa z art. 190§1 k.k. Zastosowane rozwiązanie, z jednej strony spowoduje, że pokrzywdzona otrzyma rekompensatę za krzywdę, której doznała ze strony oskarżonego. Z drugiej zaś strony, oskarżony także w sferze finansowej odczuje naganność swojego postępowania. Stosownie natomiast do art. 72§1 ust. 7a k.k. zasadne okazało się orzeczenie wobec oskarżonego obowiązku probacyjnego w postaci zobowiązania do powstrzymania się w okresie próby od kontaktowania się z pokrzywdzoną w jakikolwiek sposób oraz zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 20m. Celem tego rozstrzygnięcia jest udzielenie pokrzywdzonej ochrony przed hipotetycznymi dalszymi niepożądanymi zachowaniami oskarżonego.

Warunkowe umorzenie postępowania wobec R. D. wymusiło konieczność uchylecia rozstrzygnięcia z pkt.

	<p>III części dyspozytywnej w przedmiocie środka karnego, który immanentnie związany był z jego skazaniem.</p> <p>Wobec uniewinnienia R. D. od popełnienia czynu z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 278§3 k.k. oraz zmiany wyroku w zakresie czynu z art. 190§1 k.k. przez warunkowe umorzenie postępowania karnego, orzeczenie z pkt. IV części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, a odnoszące się do kary łącznej grzywny, straciło moc.</p> <p>W związku z uniewinnieniem oskarżonego od jednego z zarzuconych mu czynów, zaszła ponadto konieczność zmiany zaskarżonego wyroku również w zakresie orzeczenia z jego pkt. V części dyspozytywnej przez ograniczenie zasądzonych od niego na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie pierwszoinstancyjne o połowę.</p>
--	--

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
-----	-----
4.1.	~~# art. 454 § 1 k.p.k.-~~
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
-----	-----
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	<p>Wobec niewinnienia R. D. od popełnienia czynu przypisanego mu w pkt. I części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, stosownie do treści art. 632 pkt. 2 k.p.k., konieczne okazało się stwierdzenie, iż koszty sądowe we wskazanym zakresie ponosi Skarb Państwa.</p> <p>Sytuacja majątkowa i osobista oskarżonego nie uzasadnia przyjęcia, że obciążenie go kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze w kwocie 110zł byłoby dla niego zbyt uciążliwe. Ustalono wszakże, że prowadzi on własną działalność oraz posiada oszczędności. Z tego względu Sąd Okręgowy działając na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. i art. 7 i 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz</p>

Skarbu Państwa należne koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, na które składa się kwota 10zł tytułem połowy ryczałtu za korespondencję oraz opłata za obie instancje w kwocie 100zł.

PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżony		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	sprawstwo i zawinienie w odniesieniu do obu przypisanych mu zaskarżonym wyrokiem przestępstw		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana